

Parafia św. Augustyna

ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa

MSZE ŚW.: dzień powszedni: 7⁰⁰, 8⁰⁰, 9⁰⁰, 18³⁰.

niedziela: 7⁰⁰, 8³⁰, 10⁰⁰, 11³⁰, 13⁰⁰, 18³⁰ i 19⁴⁵.

Spowiedź św. na każdej Mszy św.

Kancelaria: od wtorku do piątku w godz. 9³⁰ - 10⁰⁰; 16⁰⁰ - 17⁴⁵;

tel.: 22-838-30-95 (tylko w godz. urzędowania), fax. 22 636-69-55.

Konto parafii św. Augustyna: 56 1240 2063 1111 0010 0087 4213

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego

31 maja 2020

LITURGIA SŁOWA

Dz 2, 1-11; Ps 104; 1 Kor 12, 3b-7. 12-13; J 20, 19-23

Wieczorem w dniu zmartwychwstania, tam gdzie przebywali uczniowie, choć drzwi były zamknięte z obawy przed Żydami, przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: „Pokój wam!”. A to powiedziawszy, pokazał im

ręce i bok. Uradowali się zatem uczniowie, ujrawszy Pana. A Jezus znowu rzekł do nich: „Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam”. Po tych słowach tchnął na nich i powiedział im: „Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszcicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane”.

– *Oto słowo Pańskie.*

MODLITWA O SIEDEM DARÓW DUCHA ŚWIĘTEGO

Duchu Przenajświętszy, racz mi udzielić **daru mądrości**, abym zawsze umiejętnie rozróżniał dobro od zła i nigdy dóbr tego świata nie przedkładał nad dobro wieczne; **daj mi dar rozumu**, abym poznał prawdy objawione na ile tylko jest to możliwe dla nieudolności ludzkiej; **daj mi dar umiejętności**, abym wszystko odnosił do Boga, a gardził marnościami tego świata; **daj mi dar rady**, abym ostrożnie postępował wśród niebezpieczeństw życia doczesnego i spełniał wolę Bożą; **daj mi dar męstwa**, abym przewyciężał pokusy nieprzyjaciela i znosił prześladowania, na które mógłbym być wystawiony; **daj mi dar pobożności**, abym się rozmyślał w rozmyślaniu, w modlitwie i w tym wszystkim, co się odnosi do służby Bożej; **daj mi dar bojaźni Bożej**, abym bał się Ciebie obrazić jedynie dla miłości Twojej. Do tych wszystkich darów, o Duchu Święty dodaj mi **dar pokuty**, abym grzechy swoje opłakiwał, i **dar umartwienia**, abym zadośćuczynił Boskiej sprawiedliwości. Napętnij Duchu Święty serce moje Boską miłością i łaską wytrwania, abym żył po chrześcijańsku i umarł śmiercią świętą. Amen.

Dzisiaj – w uroczystość Zesłania Ducha Świętego – cały Kościół powszechny wyprasza dary Ducha Pocieszyciela dla wszystkich wierzących w Chrystusa. Również my, gromadząc się na niedzielnej Eucharystii, dziękujemy za łaski udzielone w minionym tygodniu i prosimy: Przybądź Duchu Miłości i Mocy, dokonuj w naszym życiu cudów, jakie dokonywały się zwłaszcza w początkach głoszenia Ewangelii.

Czytania mszalne opisują zesłanie Ducha Świętego, najpierw na Apostołów, a następnie na pierwszych wyznawców Chrystusa, zgromadzonych w Jerozolimie. Duch Święty jest źródłem jedności chrześcijan, którzy ochrzczeni w jednym Duchu – jak mówi św. Paweł – zostali również wezwani, aby stanowić jedno ciało – prawdziwy i powszechny Kościół Boży.

Duch Święty, którego mocą uświęcone zostają dary ołtarza, pomaga nam głębiej rozumieć tajemnicę Eucharystii. W tej modlitwie dziękczynnej po Komunii świętej wyrażamy Bogu nasze uwielbienie za Jego rzeczywistą obecność pośród nas.

TRZECIA OSOBA TRÓJCY PRZENAJŚWIĘTSZEJ

W Credo, odmawianym w każdą niedzielę, wyznajemy wiarę w Ducha Świętego, „Pana i Ożywiciela, który od Ojca i Syna pochodzi; który z Ojcem i Synem wspólnie odbiera uwielbienie i chwałę; który mówił przez Proroków”. W słowach tych znajduje swój wyraz jedna z prawd wiary, którą poznawaliśmy na katechezach, że są trzy Osoby Boskie: Bóg Ojciec, Syn Boży i Duch Święty.

Boga Ojca dzięki Objawieniu zawartemu w Piśmie Świętym poznajemy na przestrzeni całej historii zbawienia, od początków istnienia świata. Bóg Ojciec jest tym, który stwarza świat i wszystko, co na nim żyje. Zwińczeniem dzieła stworzenia jest człowiek, uczyniony na obraz i podobieństwo Boże, powołany do tego, by czynić sobie ziemię poddaną.

Niestety, zwiedziony kłamstwem szatana, przestaje wierzyć Bogu i wchodzi na drogę nieposłuszeństwa. Konsekwencje są bardzo poważne – musi opuścić raj i rozpocząć samodzielne bytowanie, pracując w pocie czoła na własne utrzymanie. Ale jednocześnie Bóg Ojciec mówi: „Wprowadzam nieprzyjaźń między ciebie i niewiastę, pomiędzy potomstwo twoje a potomstwo jej: ono zmiążdży ci głowę, a ty zmiążdżysz mu piętę” (Rdz 3, 15). Słowa te, zwane Protoewangelią, już u zarania dziejów zapowiadają przyjście na ziemię Jezusa – Syna Bożego. Jest to pierwsza zapowiedź, ale nie ostatnia. O Jezusie czytamy także w wielu innych miejscach Starego Testamentu, przede wszystkim w księgach prorockich.

Najpełniej jednak Jezusa ukazuje nam Nowy Testament, który jest świadectwem życia, czynów, nauczania, męki i zmartwychwstania Bożego Syna. Jednocześnie to tam znajdujemy zapowiedzi Ducha, którego Jezus po swoim Zmartwychwstaniu udzieli swoim uczniom – i nieustannie udziela, po dziś dzień.

Historię zbawienia można zatem podzielić na trzy okresy: objawiania

się Boga Ojca (Stary Testament), Jezusa Syna Bożego (Nowy Testament) i Ducha Świętego (czasy Kościoła, czyli także nam współczesne). Trzeba jednak pamiętać, że cała Trójca Święta istnieje i działa od początku razem, jako Wspólnota trzech Osób; to jedynie nasze poznanie każdej z trzech Osób Boskich dokonuje się w czasie.

Kim jest Duch Święty?

Najprostsza definicja Ducha Świętego mówi, że jest On Miłością, którą darzą się wzajemnie Bóg Ojciec i Syn Boży. Jak pisze św. Jan Paweł II, „w Duchu Świętym życie wewnętrzne Trójjedynego Boga staje się całkowitym darem, wymianą wzajemnej miłości pomiędzy Osobami Boskimi” (Dominum et Vivificantem, nr 10). Samo pojęcie „Duch” jest tłumaczeniem hebrajskiego Ruah – oznaczającego tchnienie, powietrze, wiatr. Właśnie szum wiatru towarzyszył zesłaniu Ducha Świętego na Maryję i Apostołów zgromadzonych w Wieczerniku.

W Piśmie Świętym można znaleźć różne określenia, odnoszące się do Ducha Świętego – one także mogą nam powiedzieć, kim jest Duch Święty. Jezus, zapowiadając Jego przyjście, nazywa Go „Parakletem” (J 14, 16. 26; 15, 26; 16, 7), co najczęściej jest tłumaczone jako „Pocieszyciel”. Dosłownie jednak oznacza to „Tego, który jest wzywany przy czymś”, „adwokata”, „rzecznika”. Inne określenia Ducha Świętego to: „Duch Prawdy” (J 16, 13), „Duch obietnicy” (Ga 3, 14; Ef 1, 13), „Duch przybrania za synów” (Rz 8, 15; Ga 4, 6), „Duch Chrystusa” (Rz 8, 11), „Duch Pana” (2 Kor 3, 17), „Duch Boży” (Rz 8, 9. 14; 15, 19; 1 Kor 6, 11; 7, 40), „Duch chwały” (1 P 4, 14).

Nie wiemy, jak Duch Święty wygląda, dlatego posługujemy się różnymi symbolami. Najbardziej znanym symbolem Ducha Świętego jest gołębica – w tej postaci zstępuje On na Jezusa po Jego chrzcie w Jordanie, tak też jest przedstawiany na

KATECHIZM KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

1320 Istotnym obrzędem bierzmowania jest namaszczenie krzyżem świętym czoła ochrzczonego (na Wschodzie także innych części ciała) wraz z włożeniem ręki szafarza i słowami: *Accipe signaculum doni Spiritus Sancti* – „Przyjmij znamię daru Ducha Świętego” w obrządku rzymskim, a w obrządku bizantyjskim: „Pieczęć daru Ducha Świętego”.

1321 Jeśli bierzmowanie nie jest celebrowane razem z sakramentem chrztu, jego więź z chrztem zostaje wyrażona między innymi przez odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych. Celebracja bierzmowania podczas Eucharystii sprzyja podkreśleniu jedności sakramentów wtajemniczenia chrześcijańskiego.

większości obrazów Trójcy Świętej. Duch Święty zstąpił na Jezusa i spoczął na Nim – podobnie przychodzi On do oczyszczonych serc ochrzczonych i w nich przebywa.

Drugi znany symbol to ogień. Z opisu zesłania Ducha Świętego pamiętamy, że w postaci języków „jakby z ognia” zstąpił On na Apostołów w dniu Pięćdziesiątnicy, napełniając ich sobą (zob. Dz 2, 3-4). Wcześniej Jan Chrzciciel zapowiada nadejście Mesjasza, mówiąc, że po nim przyjdzie Ten, który będzie chrzcić „Duchem Świętym i ogniem” (Łk 3, 16). Ogień oznacza, że Duch Święty ma moc przekształcać wszystko, czego dotyka.

Kolejnym symbolem Ducha Świętego jest woda, oznaczająca Jego odradzające działanie w sakramencie chrztu św., dzięki któremu stajemy się dziećmi Bożymi. „Ochrzczeni w jednym Duchu” zostaliśmy również „napojeni jednym Duchem” (1 Kor 12, 13) – Wodą żywą, wypływającą

z boku ukrzyżowanego Chrystusa jak ze źródła i tryskającą w nas na życie wieczne. Stąd też czasem mówimy o Duchu Świętym jako „Ożywicielu”.

Ważnym znakiem działania czy obecności Ducha Świętego jest także namaszczenie olejem, które przede wszystkim ma miejsce w sakramencie bierzmowania. Pierwszym „namaszczonym” przez Ducha Świętego był Pan Jezus – stąd Jego tytuły „Chrystus” czy „Mesjasz”, które znaczą właśnie „namaszczony Duchem Bożym”.

Są też inne symbole Ducha Świętego, jak obłok i światło, towarzyszące Jego objawieniom, pieczęć, ręka czy palec.

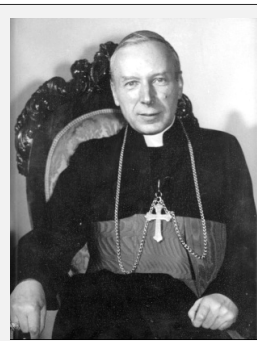
„Dawca darów mnogich”

Duch Święty jest Darem, danym nam przez Boga, ale jednocześnie jest źródłem wszelkich darów, jakie od Boga otrzymujemy. Znamy siedem darów Ducha Świętego: mądrość, rozum, rada, męstwo, umiejętność (wiedza), pobożność i bojaźń Boża. One podtrzymują nasze życie duchowe i pomagają nam wzrastać „w mądrości i łasce”, dzięki nim potrafimy być posłuszni Bożym natchnieniom i stawać się „wiecznym darem dla Boga” (III Modlitwa Eucharystyczna). Są nam darmo dane dla budowania Kościoła.

Dar mądrości pozwala nam patrzeć na świat Bożymi oczami, widzieć sprawy i ludzi tak, jak widzi je Bóg. Nie jest tym samym, co dar rozumu, który pomaga nam wnikać w święte tajemnice Boże oraz rozumieć to, co najważniejsze: życie, miłość, śmierć. Dar rady wskazuje właściwą drogę w złożoności życia, pomaga odróżniać dobro od zła, usuwa niepokój, uzdalnia do entuzjazmu i działania. Dar męstwa uwalnia człowieka od lęku, przede wszystkim – od lęku przed śmiercią. Daje siłę potrzebną w trudnych doświadczeniach życiowych, takich jak choroba, osamotnienie, śmierć bliskiej osoby. Dar wiedzy jest poznawaniem prawdy o Bogu i budowaniem na tej prawdzie wiedzy o sobie, ludziach i świecie. Pomaga nam widzieć dalej niż pozwala na to nasza doczesność. Dar pobożności uzdal-

Z NAUCZANIA SŁUGI BOŻEGO KARDYNAŁA STEFANA WYSZYŃSKIEGO

Mamy miejsce w niebie, które na nas czeka, choćbyśmy bardzo późno tam przyszli lub zasiedzieli się w czyśćcu; nikt go nie zajmie, bo ono jest tylko dla nas.

nia nas do traktowania Boga jako Ojca, do bycia wobec Niego na sposób synowski: prosto, z ciepłym szacunkiem, czule. Wreszcie dar bojaźni Pańskiej to lęk przed tym, aby przez grzech nie zerwać relacji z Bogiem, świadomość, że nie jest się w stanie sprostać Bożej miłości, a równocześnie silne pragnienie bycia całym dla Boga.

Owoce Ducha Świętego

Oprócz darów, Duch Święty kształtuje w nas swoje owoce, czyli doskonałości, które są pierwocinami

wiecznej chwały. Inaczej mówiąc, są to dobre uczynki, które w nas i przez nas bywają spełniane z pomocą Ducha Świętego, ciesząc Serce Boga i wlewając również radość w nasze serca. Tradycja Kościoła wymienia ich dwanaście: miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wspaniałomyślność, łaskawość, wierność, skromność, wstrzemięźliwość, czystość (zob. Ga 5, 22-23; KKK 1832). Miłość pozwala nam odczuć bliskość Boga i pobudza nas do bezinteresownego dawania siebie innym dla ich dobra, niezależnie od osobistych sympatii czy odczuć. Radość nie jest powierzchownym, płytkim uczuciem, jak wesołość, lecz postawą serca, która trwa nawet wśród cierpienia, pozwala z nadzieją patrzeć w przyszłość i powstrzymuje nas od rozpacz. Pokój, będący owocem Ducha Świętego, nie oznacza „świętego spokoju”, obojętności wobec

codziennych wydarzeń, lecz odpoczynek woli, która posiada trwałe dobro. Pomaga nam zachować równowagę ducha zarówno w przeciwnościach, jak i w chwilach powodzenia. Chroni nas przed popadaniem w skrajności, przed emocjonalną huśtawką – między rozpaczą a euforią. Cierpliwość odnosi się do wstrzymania się od złości, gdy ktoś nas denerwuje lub gdy wypadki toczą się inaczej niż sobie zaplanowaliśmy. Polskiemu słowu odpowiada greckie makrothumia, czyli „długi oddech” – czasem w chwili irytacji mówimy, że trzeba wziąć głęboki oddech i policzyć do stu. Dzięki cierpliwości nie tracimy pokoju w chorobie, w przeciwnościach, z powodu cudzych wad, obelg ani też z powodu niepowodzeń duchowych. Uprzejmość to życzliwe traktowanie innych mimo ich wad; osoba uprzejma jest taktowna, grzeczna, miła, przyciąga swoją osobowością innych. Nie okazuje zniecierpliwienia i nie żywi urazy z powodu obraz i obelg ze strony innych osób. Dobroć jest stałą gotowością woli, która skłania nas do pragnienia dobra dla innych ludzi: zarówno przyjaciół, jak i nieprzyjaciół, krewnych i zupełnie obcych nam ludzi. Dzięki dobroci stajemy się wolni od zazdrości i zawiści, potrafimy widzieć w innych ludziach dzieci Boże. Wspaniałomyślność pozwala nam szlachetnie myśleć i postępować, z otwartością i hojnością przyjmować każdego człowieka. Łaskawość jest gotowością serca, skłaniającą nas ku czynieniu dobra innym ludziom i wyraża się w drobnych przysługach, które staramy się wyświadczyć tym, z którymi codziennie się spotykamy. Wierność to wytrwałe trwanie przy Bogu, przy Jego przykazaniach,

pomimo niesprzyjających okoliczności. Człowiek wierny jest godny zaufania, rzetelny. Skromność wyraża się we właściwym ocenianiu swoich talentów, bez ich przeceniania lub pomniejszania, ze świadomością, że są darem Bożym danym nam dla służenia innym. Odzwierciedla się w zewnętrznym wyglądzie człowieka, w jego sposobie mówienia, ubierania się, traktowania innych i zachowania się w towarzystwie. Wstrzemięźliwość (opanowanie) pozwala nam zapanować nad naszymi niewłaściwymi pragnieniami, wziąć odpowiedzialność za słowa, czyny, postawę, zachować równowagę w każdej sytuacji życiowej. Czystość jest wolnością od zła, podstępności, przebiegłości i nieuczciwości. Wypływając z miłości do Boga i bliźniego, jest ukierunkowana na dobro drugiego człowieka i na uszanowanie jego godności.

Warto zauważyć, że trzy pierwsze owoce Ducha Świętego – miłość, radość i pokój – wyrażają nasz stosunek do Boga. Sześć kolejnych – cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wspaniałomyślność, łaskawość, wierność – odnosi się do naszych relacji z innymi. Wreszcie ostatnie trzy – skromność, wstrzemięźliwość i czystość – ujawniają nasz stosunek do nas samych. Wynika to stąd, że to Duch Święty jest w nas głównym Sprawcą miłości do Boga, bliźniego i samego siebie.

Charyzmaty

Szczególnym darem Ducha Świętego są charyzmaty, udzielane niektórym osobom dla dobra całej

wspólnoty wierzących. Do nich św. Paweł zalicza: dar mądrości słowa, umiejętność rozeznawania duchów, dar wiary, łaska uzdrawiania, dar czynienia cudów, prorocтво, dar języków, łaska tłumaczenia języków (zob. 1 Kor 12, 8-10). Apostoł Narodów poświęca im zresztą wiele uwagi w swoim Pierwszym Liście do Koryntian. Podkreśla tam bardzo mocno, że wszystkie te dary mimo swej różnorodności mają służyć budowaniu jedności między wierzącymi: „Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch; różne też są rodzaje posługiwania, ale jeden Pan; różne są wreszcie działania, lecz ten sam Bóg, sprawca wszystkiego we wszystkich. Wszystkim zaś objawia się Duch dla wspólnego dobra” (1 Kor 12, 4-7). W swoim obdarowywaniu ludzi Duch Święty jest wolny i udziela swoich łask tak, jak sam chce.

Każde obdarowanie, dane nam przez Ducha Świętego, jest jednocześnie konkretnym zadaniem dla każdego wierzącego. Św. Paweł pisał w Liście do Galatów: „Mając życie od Ducha, do Ducha się też stosujmy” (Ga 5, 25).

Działanie Ducha Świętego w życiu człowieka

Dzięki pomocy Ducha Świętego, dzięki wsparciu Jego łaską i otrzymanym od Niego darom, dojrzewa i umacnia się w nas „człowiek duchowy”. W ten sposób duch ludzki, który „zna to, co ludzkie”, spotyka się z „Duchem, który przenika głębokości Boże” (zob. 1 Kor 2, 10 n.). Wówczas umiera w nas to, co stare,

a my rodzimy się do nowego życia, do życia w obecności Boga, w Jego bliskości.

Kiedy uważnie przeczytamy tekst, opisujący zesłanie Ducha Świętego, musi zwrócić naszą uwagę radykalna zmiana, jaka zaszła w postawie Apostołów, zgromadzonych w Wieczerniku: „Kiedy nadszedł wreszcie dzień Pięćdziesiątnicy, znajdowali się wszyscy razem na tym samym miejscu. Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wiatru, i napełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też języki jakby z ognia, które się rozdzieliły, i na każdym z nich spoczął jeden. I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić” (Dz 2, 1-4). To już nie są przestraszeni ludzie, zamknięci w obawie przed Żydami, lecz odważni głosiciele zmartwychwstania Jezusa, którzy bez lęku wychodzą do tłumów. W jednej chwili Apostołowie stają się innymi ludźmi.

Duch Święty może przemieniać także nasze serca, ale warunkiem jest właśnie otwarcie się na Jego działanie, nieustanne wsłuchiwanie się w Jego natchnienia.

Człowiek poddany Duchowi Świętemu, staje się Jego mieszkaniem, Jego świątynią. I uwidacznia się to także na zewnątrz, przez konkretny sposób życia, pełen aktów miłości wobec Boga i ludzi, przez niezachwianą wiarę i ufność nadzieję, mimo trudów codziennego życia.

O G Ł O S Z E N I A

1. Serdecznie dziękujemy wszystkim Ofiarodawcom, którzy wspierają nasz kościół składając ofiary na tacę oraz na konto naszej parafii.
2. **Na Mszach św. od 30 maja przestaje obowiązywać limit osób znajdujących się w świątyni.**
3. Transmisję Mszy św.: godz. 7:00 przez TV Republika oraz przez nasz kanał parafialny na YouTube o godz. 10:00, 11:30 i 13:00.
4. **Nabożeństwa czerwcowe odbywają się codziennie o godzinie 18:00. Serdecznie zapraszamy do wspólnej modlitwy.**
5. Wspomnienia liturgiczne: w poniedziałek, 1 czerwca, obchodzimy święto **NMP Matki Kościoła**. w czwartek – święto **Jezusa Chrystusa Najwyższego i Wiecznego Księcia**.

Konto parafii św. Augustyna: 56 1240 2063 1111 0010 0087 4213

Prosimy o ofiary na pokrycie kosztów druku gazetki. *Bóg zapłać!*

Redagują: ks. prał. Walenty Królak oraz parafianie. Do użytku wewnętrznego.

www.swaugustyn.pl

Wydawca: Parafia św. Augustyna, ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa. Opracowanie biuletynu i druk: lis888@wp.pl